

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 77/2018-29

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 22. mája 2018 v senáte zloženom z predsedu Rudolfa Tkáčika, zo sudkyne Jany Baricovej a sudcu Mojмира Mamojku v konaní o sťažnosti [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátom JUDr. Richardom Kovalčíkom, Rázusova 1, Košice, ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Košice II v konaní vedenom pod sp. zn. 43 C 154/2009 v období po právoplatnosti nálezů Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 889/2014 z 21. júla 2015, takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo [REDACTED] na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Košice II v konaní vedenom pod sp. zn. 43 C 154/2009 v období po právoplatnosti nálezů Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 889/2014 z 21. júla 2015 porušené boli.

2. [REDAKOVANÉ] priznáva finančné zadosťučinenie v sume 1 000 € (slovom tisíc eur), ktoré je Okresný súd Košice II povinný vyplatiť mu do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

3. Okresný súd Košice II je povinný uhradiť [REDAKOVANÉ] trovy konania v sume 585,76 € (slovom päťstoosemdesiatpäť eur a sedemdesiatšesť centov) na účet jeho právneho zástupcu JUDr. Richarda Kovalčíka, Rázusova 1, Košice, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. III. ÚS 77/2018-11 z 28. februára 2018 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Košice II (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 43 C 154/2009 (ďalej aj „napadnuté konanie“) v období po právoplatnosti nálezov ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 889/2014 z 21. júla 2015.

2. Sťažovateľ v sťažnosti okrem iného uvádza, že ústavný súd už nálezom sp. zn. II. ÚS 889/2014 z 21. júla 2015 rozhodol, že v petite sťažnosti označené práva sťažovateľa boli postupom okresného súdu v napadnutom konaní porušené, prikázal okresnému súdu, aby vo veci konal bez zbytočných prietahov a priznal mu finančné zadosťučinenie v sume 2 000 € a úhradu trov konania.

3. Sťažovateľ uviedol, že ku dňu podania sťažnosti ústavnému súdu napriek uvedenému nebolo konanie v jeho právnej veci právoplatne skončené.

4. Na základe uvedeného sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd v náleze vyslovil, že postupom okresného súdu v napadnutom konaní v období po právoplatnosti nálezu sp. zn. II. ÚS 889/2014 z 21. júla 2015 bolo porušené jeho základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, a zároveň navrhol prikázať okresnému súdu konať v napadnutom konaní bez zbytočných prietahov. Napokon sa domáhal aj priznania finančného zadosťučinenia v sume 4 000 € a úhrady trov konania.

5. Okresný súd na základe výzvy ústavného súdu zaujal k sťažnosti stanovisko vo vyjadrení sp. zn. 1 SprV/217/2018 doručenom ústavnému súdu 28. marca 2018, v ktorom okrem iného uviedol:

„Vzhľadom na chronológiu vo veci vykonaných úkonov je nutné konštatovať, že síce tvrdenie sťažovateľa o jedinom pojednávaní od doručenia predchádzajúceho nálezu je pravdivé, avšak zároveň je potrebné uviesť aj to, že na dĺžku predmetného konania má vplyv aj správanie samotného sťažovateľa, ktorý za uvedené obdobie celkom až štyrikrát podával návrh na pripustenie zámeny strán sporu, a to v dňoch 11.5.2016, 28.9.2016, na pojednávaní 16.1.2017 a dňa 2.3.2017. O všetkých týchto procesných návrhoch musel súd rozhodnúť a bez týchto právoplatných rozhodnutí by ani nebolo možné vytýčiť pojednávanie, keďže by strany sporu neboli zrejmé. Sťažovateľ tiež podal nedôvodný návrh na vylúčenie zákonnej sudkyne z pojednávania a rozhodnutia predmetnej veci.

I keď čiastočné prietahy zo strany súdu je možné pripustiť, nenastali v takom rozsahu, ako ich uvádza sťažovateľ.

Prietahy súdu možno uznať v období od 14.10.2015 do 6.4.2016 a od 2.3.2017 do 14.12.2017. Druhý z uvedených časových úsekov vznikol z väčšej časti vrátením všetkých nevybavených spisov pôvodnej zákonnej sudkyňi po ukončení jej dlhodobej práceneschopnosti. Objektívne sa tak musela oboznámiť so stavom vo všetkých opätovne prevzatých spisoch, čo si vyžiadalo určitý časový priestor.

Uvedené skutočnosti navrhujem ústavnému súdu zohľadniť pri jeho rozhodovaní vrátane požadovaného finančného zadosťučinenia, a to i vzhľadom na predmet sporu.“

6. Súčasťou vyjadrenia okresného súdu z 26. marca 2018 k sťažnosti bol aj tento prehľad procesných úkonov doterajšieho priebehu napadnutého konania v období po náleze ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 889/2014 z 21. júla 2015:

„-dňa 28.8.2015 bol spis predložený na rozhodnutie o sťažovateľom vznesenej námietke zaujatosti proti zákonnej sudkyňi Krajskému súdu v Košiciach, -dňa 5.9.2015 bol spis vrátený bez rozhodnutia za účelom doplnenia vyjadrenia zákonnej sudkyne.

-dňa 28.9.2015 bol po doplnení spis opakovane predložený odvolaciemu súdu, z ktorého bol vrátený 12.10.2015 s rozhodnutím, ktorým [REDAKOVANÉ] nebola vylúčená z prejednávania a rozhodovania predmetnej veci. -dňa 14.10.2015 bolo rozhodnutie odvolacieho súdu doručované sťažovateľovi.

-dňa 9.2.2016 uplatnil sťažovateľ opakovanú námietku zaujatosti v konaní, -uznesením zo dňa 6.4.2016 bol pripustený vstup Mesta Košice do konania, -dňa 14.4.2016 bol určený termín pojednávania na deň 27.6.2016. Z dôvodu práceneschopnosti zákonnej sudkyne bol dňa 2.6.2016 uvedený termín pojednávania zrušený.

-dňa 11.5.2016 doručil sťažovateľ cestou svojho právneho zástupcu návrh na zámenu účastníkov. V uvedený deň bolo tiež doručené súdu písomné podanie žalovaných cestou ich právneho zástupcu k podaniu žalobcu zo dňa 13.4.2015.

-o návrhu sťažovateľa zo dňa 11.5.2016 bolo rozhodnuté uznesením zo dňa 21.6.2016.

-dňa 20.7.2016 došlo z dôvodu dlhodobej práceneschopnosti zákonnej sudkyne [REDAKOVANÉ] v súlade s ustanovením § 51 ods. 4 písm. a) zák. č. 757/2004 Z.z. a Rozvrhom práce tunajšieho súdu pre príslušný kalendárny rok k prerozdeleniu všetkých nevybavených vecí z jej súdneho oddelenia medzi ostatných sudcov rovnakého rozsahu pôsobnosti.

-dňa 20.9.2016 bola zasielaná výzva právnemu zástupcovi sťažovateľa, na ktorú reagoval dňa 28.9.2016 návrhom na ďalšiu zámenu strán sporu na strane žalovaných.

-o uvedenom návrhu bolo rozhodnuté uznesením zo dňa 5.10.2016.

-dňa 14.10.2016 bolo vytýčené pojednávanie na deň 16.1.2017.

-na uvedenom pojednávaní súd konštatoval, že napriek nesplneniu procesných podmienok pre riadne vedenie konania z dôvodu charakteru predmetu sporu súd za účasti a súhlasu strán pristúpi k predbežnému prejednávaniu uplatneného nároku tak, aby si strany ujasnili predmet žaloby a obranu protistrany. Právny zástupca sťažovateľa tiež uviedol, že došlo k ďalším vlastníckym zmenám na strane žalovaných, na základe čoho navrhol ďalšiu zmenu žaloby. Na základe takto predneseného návrhu bolo pojednávanie odročené na neurčito.

-dňa 2.3.2017 podal právny zástupca sťažovateľa znova návrh na pripustenie zmeny strany sporu na strane žalovaných.

-dňa 28.3.2017 bol spis vrátený po ukončení dlhodobej práceneschopnosti do súdneho oddelenia pôvodne vo veci konajúcej zákonnej sudkyne, -uznesením zo dňa 14.12.2017 bolo o procesnom návrhu sťažovateľa rozhodnuté.“

7. K vyjadreniu okresného súdu k sťažnosti doručenému ústavnému súdu 28. marca 2018 sťažovateľ zaujal stanovisko podaním doručeným ústavnému súdu 24. apríla 2018, v ktorom okrem iného uviedol: «... považuje za potrebné taktiež uviesť, že sa nemôže stotožniť s tvrdením porušovateľa, podľa ktorého: na dĺžku predmetného konania má vplyv aj správanie samotného sťažovateľa, ktorý za uvedené obdobie celkom až štyrikrát podával návrh na pripustenie zámeny strán sporu

Skutočnosť, že sťažovateľ podal viac krát návrh na zmenu strán sporu nie je vonkoncom možné považovať za účelové predlžovanie konania zo strany sťažovateľa, a teda ani za dôvod prieťahov v konaní. V tejto súvislosti šije nutné uviesť, že dôvod potreby zmeny strán sporu nebol zapríčinený sťažovateľom, ale žalovanými (prevod vlastníckeho práva k bytom). Nakoľko v priebehu konania došlo viac krát (bez zavinenia a akéhokoľvek vplyvu zo strany sťažovateľa) k potrebe zmeny strán sporu, a to na strane žalovaných, sťažovateľ ako žalobca pre riadne pokračovanie konania bol povinný náležite ustáliť okruh žalovaných, t.j. bol povinný podať návrh na zmenu strán sporu.

V súvislosti s vyššie uvedeným si je nutné uviesť, že k zmenám strán sporu by nemuselo dôjsť, keby porušovateľ konal riadne a bez prieťahov. Od podania návrhu na začatie konania uplynula doba viac ako osem rokov, pričom vo veci sa neuskutočnilo žiadne riadne pojednávanie. V prípade, ak by porušovateľ konal riadne a bez prieťahov, vec

mohla byť už dávno rozhodnutá a nebola by potreba neustále upravovať okruh žalovaných podľa aktuálneho stavu na liste vlastníctva.

Vzhľadom na vyššie uvedené je teda jednoznačne zrejmé, že podávanie návrhov na zmenu strán sporu zo strany sťažovateľa nemôže byť považované za dôvod, pre ktorý sú v konaní prietahy v konaní.

Sťažovateľ považuje zároveň za potrebné uviesť, že porušovateľ o návrhu na zmenu strán sporu rozhodoval neprimerane dlho, čo samo o sebe má za následok existenciu prietahov v konaní. V tejto súvislosti dáva sťažovateľ do pozornosti napríklad návrh sťažovateľa zo dňa 04.01.2017, 16.01.2017 a 27.02.2017, o ktorom bolo zo strany porušovateľa rozhodnuté až uznesením zo dňa 14.12.2017. pričom sťažovateľovi bolo toto rozhodnutie doručené až 03.04.2018.

V prípade tvrdenia porušovateľa: „Druhý- z uvedených časových úsekov vznikol z väčšej časti vrátením všetkých nevybavených spisov pôvodnej zákonnej sudkyňi po ukončení jej dlhodobej práceneschopnosti. Objektívne sa tak musela oboznámiť so stavom vo všetkých opätovne prevzatých spisoch, čo si vyžiadalo určitý časový priestor. “ považuje sťažovateľ za potrebné uviesť, že tak dlhodobá práceneschopnosť zákonného sudcu, ako ani oboznamovanie sa so stavom veci v iných konaniach nie je dôvodom, pre ktorý by mohli byť akceptovateľné prietahy v konaní, resp. nečinnosť porušovateľa.»

8. Obsah zapožičaného spisu okresného súdu potvrdzuje úkony uvedené v podanej sťažnosti a vo vyjadrení okresného súdu k sťažnosti, ktoré ústavný súd považuje za preukázané.

9. Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania.

II.

10. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

11. Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal.

12. Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadostučinenie.

13. Predmetom konania pred ústavným súdom bolo posúdenie, či postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 43 C 154/2009 vo vymedzenom období dochádzalo k porušovaniu základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie veci v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru.

14. Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov.

15. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná.

16. Ústavný súd si pri výklade „práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov“ garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o „právo na prejednanie veci v primeranej lehote“, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03).

17. Judikatúra ústavného súdu sa ustálila v tom, že otázka, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov garantované v čl. 48 ods. 2 ústavy, sa skúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu najmä podľa týchto troch základných kritérií: zložitosť veci, správanie účastníka a postup súdu (napr. I. ÚS 41/02). Ústavný súd pritom prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre s'ťažovateľa (napr. I. ÚS 19/00, I. ÚS 54/02, II. ÚS 32/02). Podľa rovnakých kritérií postupoval aj v danom prípade.

18. Pokiaľ ide o kritérium zložitost' veci, ústavný súd konštatuje, že rozhodovanie o určení neplatnosti rozhodnutí schôdze vlastníkov bytov a nebytových priestorov v bytovom dome tvorí štandardnú súčasť rozhodovacej agendy okresných súdov, pričom existuje aj dostatok na vec aplikovateľnej judikatúry.

Ústavný súd vzhľadom na okolnosti danej veci pripúšťa určitý stupeň skutkovej zložitosti, ktorou však nie je možné ospravedlniť zodpovednosť okresného súdu za aktuálny stav vo veci.

19. Pri hodnotení podľa ďalšieho kritéria, teda správania s'ťažovateľa v preskúmanom konaní, ústavný súd posudzujúc preskúmanú časť napadnutého konania konštatuje, že s'ťažovateľ prispel k predĺženiu preskúmaného konania tým, že opakovane neúspešne uplatňoval námietku zaujatosti zákonnej sudkyne. Túto skutočnosť ústavný súd zohľadnil pri ustálení sumy priznaného finančného zadosťučinenia.

20. Tretím kritériom, podľa ktorého ústavný súd zisťoval, či v napadnutom konaní došlo k zbytočným priet'ahom, bol postup samotného okresného súdu. Ústavný súd nepovažoval za potrebné osobitne vyhodnocovať priebeh postupu a jednotlivé procesné úkony vykonané okresným súdom, pretože z ústavnoprávneho hľadiska nie je akceptovateľné, aby napadnuté konanie nebolo ani po takmer 9 rokoch od jeho začatia právoplatne skončené napriek tomu, že ústavný súd už svojím nálezom sp. zn. II. ÚS 889/2014 z 21. júla 2015 vyslovil, že postupom okresného súdu v napadnutom konaní bolo porušené základné právo s'ťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo podľa

čl. 6 ods. 1 dohovoru, okresnému súdu prikázal vo veci konať bez zbytočných prietáhov a sťažovateľovi priznať aj finančné zadosťučinenie v sume 2 000 € a úhradu trov konania.

21. V súvislosti s uvedeným ústavný súd taktiež poukazuje na svoju predchádzajúcu štandardnú judikatúru (napr. II. ÚS 311/06), podľa ktorej nemožno v žiadnom prípade prenášať technicko-organizačné ani personálne problémy štátnych orgánov na účastníkov konania, čo platí o to viac, ak to môže mať za následok porušenie ich základných práv alebo slobôd.

22. Na základe uvedeného ústavný súd dospel k záveru, že doterajším namietaným postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 43 C 154/2009 v období po právoplatnosti nálezú ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 889/2014 z 21. júla 2015 došlo k zbytočným prietáhom, a tým aj k porušeniu základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

III.

23. Ústavný súd aj napriek záveru, že postupom okresného súdu v napadnutom konaní došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, neprikázal okresnému súdu, aby vo veci konal bez zbytočných prietáhov, vzhľadom na to, že túto povinnosť mu uložil už vo svojom náleze sp. zn. IV. ÚS 161/2013 z 20. júna 2013.

24. Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

25. Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadosťučinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov

sa ho domáha. Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

26. Sťažovateľ sa domáha priznania primeraného finančného zadosťučinenia v sume 4 000 € z dôvodov uvedených vo svojej sťažnosti. Poukázal najmä na stav jeho právnej neistoty vyvolaný skutočnosťou, že napadnuté konanie nebolo právoplatne skončené ani po takmer 12 rokoch od jeho začatia.

27. Cieľom finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje nielen vyslovenie porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez pokračujúceho porušovania základného práva (IV. ÚS 210/04). Podľa názoru ústavného súdu v tomto prípade prichádza do úvahy priznanie finančného zadosťučinenia. Pri určení finančného zadosťučinenia ústavný súd vychádza zo zásad spravodlivosti aplikovaných Európskym súdom pre ľudské práva, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti veci.

28. S prihliadnutím na doterajšiu dĺžku napadnutého konania poukazujúc na to, že ústavný súd vo veci už prikázal konať bez zbytočných prieťahov, a súčasne berúc do úvahy aj podiel sťažovateľa na spomalení priebehu napadnutého konania, ústavný súd považoval priznanie sumy 1 000 € za primerané finančné zadosťučinenie podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde.

29. Ústavný súd napokon rozhodol aj o úhrade trov konania sťažovateľa, ktoré mu vznikli v dôsledku jeho právneho zastúpenia v konaní vedenom ústavným súdom advokátom, JUDr. Richardom Kovalčíkom, Rázusova 1, Košice. Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy.

30. Ústavný súd pri rozhodovaní o priznaní trov konania vychádzal z priemernej mzdy zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za I. polrok 2017, ktorá bola 921 €.

31. Úhradu priznal za tri úkony právnej služby (prevzatie a prípravu zastúpenia, podanie sťažnosti a stanovisko k vyjadreniu okresného súdu) v súlade s § 1 ods. 3, § 11 ods. 3 a § 13a ods. 1 písm. a) a c) vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“). Úhrada za tri úkony právnej služby vykonané v roku 2018 predstavuje spolu s režijným paušalom (3 x 9,21 €) sumu 488,13 €. Právny zástupca sťažovateľa je platcom dane z pridanej hodnoty [ďalej len „DPH“ (na základe predloženej fotokópie osvedčenia o registrácii pre DPH)], preto bola uvedená suma zvýšená o DPH vo výške 20 % podľa § 18 ods. 3 vyhlášky a podľa zákona č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov. Trovy právneho zastúpenia vrátane započítania DPH a režijného paušálu boli priznané v celkovej sume 585,76 €.

32. Priznanú úhradu trov konania je okresný súd povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu sťažovateľa v lehote uvedenej v bode 3 výroku tohto nálezu.

33. Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, treba pod právoplatnosťou nálezu uvedenou vo výroku tohto rozhodnutia rozumieť jeho doručenie účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 22. mája 2018